

சுவாமி தயானந்தா கலை & அறிவியல்
கல்லூரி, மஞ்சக்குடி, திருவாரூர்

தமிழ்த்துறை

பகுதி-1 – தமிழ் காப்பியமும் நாடகமும்

சிலப்பதிகாரம்

கதை மாந்தர்கள்:

கோவலன் (கதைத்தலைவன்
மாசத்துவானின் மகன்)

கண்ணகி (கதைத்தலைவி மாநாய்கனின்
மகள்)

மாதவி (பேரழகி ஆடல்மகள்
கணிகையர்குலத்தோன்றல்
எனினும் கோவலனுக்கென்றே வாழ்ந்தவள்
மணிமேகலையின் தாய்)

சிலம்பின் கதை:

- காவிரிப்பூம்பட்டினத்து பெரு வணிகன் மாசாத்துவானின் மகன் கோவலன். இவன் கலையுணர்வும், வறியோர்க்கு உதவும் நற்பண்பும் மிக்கவன். காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பெருவணிகன் மாநாயகனின் மகள் கண்ணகி. இவள் திருமகள் போன்ற அழகும், அழகிய பெண்கள் போற்றும் பெருங்குணச்சிறப்பும், கற்புத்திறமும் கொண்டவள். இவ்விருவரும் மனையறம் பூண்டு, இன்புற்று வாழ்ந்தனர். கோவலன் ஆடலரசி மாதவியை விரும்பிக் கண்ணகியை விட்டுப் பிரிந்தான். அவன் மாதவி இல்லத்திலேயே தங்கித் தன் செல்வத்தையெல்லாம் இழந்தான். மாதவி இந்திர விழாவில் கானல் வரிப் பாடலைப் பாடினாள். பாடலின் பொருளைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட கோவலன், மாதவியை விட்டுப் பிரிந்தான், பிரிந்தவன் தன் மனைவி கண்ணகியிடம் சென்றான். தான் இழந்த செல்வத்தை ஈட்ட எண்ணினான். வணிகம் செய்தற்பொருட்டு கண்ணகியுடன் மதுரைக்குச் சென்றான். அவர்களுக்கு வழித்துணையாகக் கவுந்தியடிகள் என்னும் சமணத் துறவியும் சென்றார். அவர், மதுரை நகர்ப்புறத்தில் மாதரி என்னும் இடைக்குல மூதாட்டியிடம் அவ்விருவரையும் அடைக்கலப்படுத்தினார். கோவலன் சிலம்பு விற்று வர மதுரை நகரக் கடை வீதிக்குச் சென்றான். விலை மதிப்பற்ற காற்சிலம்பு ஒன்றை கோவலன் விற்பதைப் பாண்டிய மன்னனின் பொற்கொல்லன் அறிந்தான். பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பைக் களவாடிய பொற்கொல்லன், பொய்யான பழியைக் கோவலன் மேல் சுமத்தினான். அதனை, சிலம்பைக் கொணர்நகர் என்று ஆணையிட்டான். கோவலன் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியை மாதரி மூலம் அறிந்த கண்ணகி; பெருந்துயருற்றாள்.

அவள் தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்பதை மன்னனுக்கும் உலகோர்க்கும் உணர்த்த எண்ணினாள். மன்னனின் அனுமதியோடு, வாயிற்காவலன், கண்ணகியை பாண்டிய மன்னனிடம் அழைத்துச் சென்றான். மன்னன் கண்ணகியை நோக்கி "நீரொழுகும் கண்களுடன் எம்முன் வந்து நிற்கும் நீ, யார்?" என வினவினான். கண்ணகி மன்னனை நோக்கி, "ஆராய்ந்து நீதி வழங்காத மன்னனே! உன்னிடம் கூறுவது ஒன்றொண்டு என உரைக்கத் தொடங்கினாள். "புறாவின் துன்பத்தைப் போக்கிய சிபி மன்னனும் தன் அரண்மனை மணி ஒலித்ததைக் கேட்டுப் பசுவின் துயர் அறிந்து தன் ஒப்பற்ற மகனையே தேர்ச்சக்கரத்திலிட்டுக் கொன்ற மனுநீதிச் சோழனும் வாழ்ந்த, பெரும்புகழுடைய புகார் நகரமே, யான் பிறந்த ஊர். அப்புகார் நகரில் பழியில்லாத சிறப்பினையுடைய புகழ்மிக்க குடியில் தோன்றிய மாசத்துவான் மகனை மணம் புரிந்தேன். வீரக்கழலணிந்த மன்னனே! ஊழ்வினைப் பயனால் வாழ்வதற்காக நின் மதுரை நகரத்திற்கு வந்து, என் காற்சிலம்பினை விற்க முயன்று, உன்னால் கொலை செய்யப்பட்ட கோவலன் மனைவி, நான். கண்ணகி என்பது என் பெயர் " என்று கூறினாள். பாண்டிய மன்னன் கண்ணகியிடம்" கள்வனைக் கொலை செய்தல் கொடுங்கோலன்று. அதுவே அரசு நீதி என்று கூறினான். அதற்குக் கண்ணகி "அறநெறியில் செல்லாத அரசனே! என் காற்சிலம்பு, மாணிக்கப் பரல்களைக் கொண்டது" என்றாள். அதற்கு அரசன் "நீ கூறியது, நல்லதே! எம்முடைச் சிலம்பின் பரல்கள் முத்துகளே" என்றான். கோவலனிடமிருந்து கைப்பற்றிய சிலம்பைத் தருவித்து, அவள் முன் வைத்தான். வைத்த அச்சிலம்பைனைக் கண்ணகி எடுத்து ஒங்கி உடைத்தாள். அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட மாணிக்கப்பரல் ஒன்று பாண்டிய மன்னனின் உதட்டில்பட்டுத் தெறித்தது. அம்மாணிக்கப் பரல்களைக் கண்ட பாண்டிய மன்னன் தாழ்வுற்ற குடையனாய், சோர்வுற்ற செங்கோலனாய், "பொன் தொழில் செய்யும் கொல்லனின் பொய்யுரை கேட்டு, அறநெறி தவறிய, நானோஅரசன்! நானே கள்வன். அறந்தவறாது குடிமக்களைக் காக்கும் தொன்மையாட்சி என் முதல் தவறியது. என் வாழ்நாள் அழியட்டும்" என்றவாறே மயங்கி வீழ்ந்தான். மன்னனின் மனைவி உள்ளங்கலங்கி, உடல் நடுங்கி, கணவனை இழந்த மகளிர்க்கு, எவ்விதத்திலும் ஆறுதல் கூற இயலாது என்று கூறித் தன் கணவனின் திருவடிகளை வணங்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து இறந்தாள்.

அடைக்கலக் காதை

- நிலம் தரு திருவின் நிழல் வாய் நேமி
கடம் பூண்டு உருட்டும் கௌரியர் பெரும் சீர்க்
கோலின் செம்மையும், குடையின் தண்மையும்,
வேலின் கொற்றமும், விளங்கிய கொள்கை,
பதி எழு அறியாப் பண்பு மேம்பட்ட
மதுரை மூதூர் மா நகர் கண்டு; ஆங்கு,
அறம் தரு நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பொழிலிடம் புகுந்து:
தீது தீர் மதுரையும், தென்னவன் கொற்றமும்,
மாதவத்து ஆட்டிக்குக் கோவலன் கூறுழி

பாண்டிய நாட்டு நிலவளம் தந்த செல்வத்தால் ஆட்சி-நிழல் தந்து ஆட்சிச்
சக்கரத்தைக் கௌரியர் என்னும் பாண்டியர் உருட்டிவந்தனர். அவர்களின்
சிறப்பு மிக்க ஆட்சியின் செம்மையையும், ஆட்சிநிழல் தரும்
வெண்கொற்றக் குடையின் குளுமையையும், வேல் தந்த வெற்றிகளையும்,
விளங்கி நிற்கும் கோட்பாட்டையும், ஊரை விட்டு யாரும் குடி பெயராத
மதுரை மூதூரில் கோவலன் கண்ட பின்னர், அறநெறி வழங்கும் உள்ளம்
கொண்ட அறநெறியாளர் மிகுதியாக வாழும் புறஞ்சிறை மூதூர்ப்
பொழிலுக்கு வந்தான். தீங்கில்லாத மதுரை பற்றியும், தென்னவன் ஆட்சி
பற்றியும் தவப் பெருமாட்டி கவுந்திக்குச் சொன்னான்.

- தாழ் நீர் வேலித் தலைச்செங்கானத்து,
நான்மறை முற்றிய நலம் புரி கொள்கை
மா மறை முதல்வன் மாடலன் என்போன்
மா தவ முனிவன் மலை வலம் கொண்டு,
குமரி அம் பெரும் துறை கொள்கையின் படிந்து,
தமர்முதல் பெயர்வோன், தாழ் பொழில் ஆங்கண்,
வகுந்து செல் வருத்தத்து வான் துயர் நீங்க,
கவுந்தி இடவயின் புகுந்தோன் தன்னை
கோவலன் சென்று சேவடி வணங்க

தாழ்ந்திருக்கும் நீர் வளம் மிக்க தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரில்
வாழ்பவன் மாடலன் என்னும் மறையவன். (கோவலனைப்
பற்றிய செய்திகளை மாடலன் கூறுவதால் இந்த ஊர் புகார் நகருக்கு
அண்மையது எனத் தெரிகிறது) இவன் நான்மறைகளில் தேர்ச்சி
பெற்றவன். நன்மை செய்யும் கோட்பாடு உடையவன். அகத்திய முனிவன்
வாழ்ந்த பொதியமலையை வலம்வந்த பின்னர் குமரித் துறையில்
நீராடிவிட்டு தம் சுற்றத்தார் இருக்கும் ஊர்களுக்குச்
சென்றுகொண்டிருந்தான். நடந்த களைப்பைப் போக்கிக்கொள்ள கவுந்தி
இருக்கும் இடத்துக்கு வந்தான். அவனைக் கண்டதும்
கோவலன் வணங்கினான்.

- நா வல் அந்தணன் தான் நவின்று, உரைப்போன்
'வேந்து உறு சிறப்பின் விழுச்சீர் எய்திய,
மாந்தளிர் மேனி, மாதவி மடந்தை
பால் வாய்க் குழவி பயந்தனள் எடுத்து,
வாலாமை நாள் நீங்கிய பின்னர்,
மா முது கணிகையர், "மாதவி மகட்கு
நாம நல் உரை நாட்டுதும்" என்று
தாம் இன்புறாஉம் தகை மொழிகேட்டு, ஆங்கு,
"இடைஇருள் யாமத்து எறி திரைப் பெரும் கடல்
உடை கலப்பட்ட எம் கோன் முன் நாள்
புண்ணிய தானம் புரிந்தோன் ஆகலின்,
நண்ணு வழி இன்றி, நாள் சில நீந்த,
'இந்திரன் ஏவலின் ஈங்கு வாழ்வேன்;
வந்தேன்; அஞ்சல்; மணிமேகலை யான்;
உன் பெரும் தானத்து உறுதி ஒழியாது;
துன்பம் நீங்கித் துயர்க் கடல் ஒழிக' என,
விஞ்சையின் பெயர்த்து, விழுமம் தீர்த்த,
எம் குலதெய்வப் பெயர் ஈங்கு இடுக' என:
அணி மேகலையார் ஆயிரம் கணிகையர்,
"மணிமேகலை" என வாழ்த்திய ஞான்று;
மங்கல மடந்தை மாதவி-தன்னொடு
செம் பொன் மாரி செங் கையின் பொழிய;
ஞான நல் நெறி நல் வரம்பு ஆயோன்,
தானம் கொள்ளும் தகைமையின் வருவோன்
தளர்ந்த நடையின் தண்டு கால் ஊன்றி
வளைந்த யாக்கை மறையோன் தன்னை;
பாகு கழிந்து, யாங்கணும் பறை பட, வருஉம்
வேக யானை வெம்மையின் கைக்கொள்;
ஓய் எனத் தெழித்து, ஆங்கு, உயர் பிறப்பாளனைக்
கைஅகத்து ஒழித்து, அதன் கைஅகம் புக்கு,
பொய் பொரு முடங்கு கை வெண் கோட்டு அடங்கி,
மை இருங் குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்ப,
பிடர்த்தலை இருந்து, பெரும் சினம் பிறழாக்
கடக் களிறு அடக்கிய கருணை மறவ!

- தொழுத கோவலனிடம் நாவன்மை உடைய மாடலன் சொல்கிறான்.
வேந்தன் தந்த சிறப்புக்களைப் பெற்றவனும், மாந்தளிர் போன்ற மேனி
கொண்டவனாகிய மாதவி குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அவளது வாலாமை
நாள் (உதிரப் போக்கு நிகழும் காலம்) நீங்கிய பின்னர், பெருங் கணிகையர் மாதவி
மகளுக்குப் பெயர் சூட்டவேண்டும் என்றனர். அதனைக் கேட்ட கோவலன் இன்புற்றான்.
முன்பு ஒருநாள் எம் முன்னோன் நள்ளிருளில் தான் சென்ற கப்பல் உடைந்து சில நாள்
கடலில் நீந்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் தன் முற்பிறவியில் புண்ணிய தானம் பல
செய்தவன் ஆகையால், மணிமேகலை என்னும் தெய்வம் அவனைக் காப்பாற்றியது.
இங்கு வாழும் நான் இந்திரன் ஆணைப்படி இங்கு வந்து காப்பாற்றுகிறேன். நீ முன்பு
செய்த தானத்தின் பயன் உன்னைக் கைவிடாது. துன்பம் நீங்குவாயாக -
என்று சொல்லிக்கொண்டு காப்பாற்றியது. ஒரு மந்திர வித்தை யால் காப்பாற்றியது.
அந்த மணிமேகலை என் குலதெய்வம். அந்தக் குலதெய்வப் பெயரை இடுக - என்று
கோவலன் கூறினான்.
மேகலை அணிந்த ஆயிரம் கணிகையர் ஒன்று கூடி 'மணிமேகலை' என்று பெயர் சூட்டிக்
குழந்தையை வாழ்த்தினர்.
அந்தப் பெயர் சூட்டு விழாவின்போது மங்கல மடந்தை மாதவியோடு சேர்ந்து கோவலன்
பொன்னணிகளைத் தானமாக வழங்கினான்.
அப்போது நன்னெறியும் ஞானமும் உடைய முதியவன் ஒருவன் கூனிய உடம்புடன் தடி
ஊன்றிக்கொண்டு தானம் பெறத் தளர்ந்து நடந்து வந்தான்.
அப்போது பாகனின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நிற்காமல் விரைந்து வரும் யானை ஒன்று
அவனைத் தன் துதிக்கையால் பற்றியது. அது கண்ட கோவலன் 'ஓய்' எனப் பாய்ந்தோடி
இருபிறப்பாளன் பார்ப்பனனை யானையின் பிடியிலிருந்து வாங்கிக்
காப்பாற்றியதோடு, அந்தச் சினம் கொண்ட யானையின் தந்தங்களைப் பிடித்து
அதன்மீது ஏறி மதம் கொண்ட யானையையும் அடக்கி, அதன் பிடரியில்
அமர்ந்துகொண்டு குன்றின்மீது இருக்கும் விஞ்சையன் போல வந்தான்.
இப்படிப்பட்ட கருணை மறவன் கோவலன்.

- பிள்ளை நகுலம் பெரும்பிறிது ஆக,
எள்ளிய மனையோள் இனைந்து பின் செல்ல,
வடதிசைப் பெயரும் மா மறையாளன்,
“கடவது அன்று நின் கைத்து ஊண் வாழ்க்கை;
வடமொழி வாசகம் செய்த நல் ஏடு
கடன் அறி மாந்தர் கை நீ கொடுக்க” என,
பீடிகைத் தெருவின் பெருங்குடி வாணிகர்
மாட மறுகின் மனைதொறும் மறுகி,
“கருமக் கழி பலம் கொள்மினோ” எனும்
அரு மறை ஆட்டியை அணுகக் கூஉய்,
“யாது நீ உற்ற இடர்? ஈது என்?” என,
மாதர் தான் உற்ற வான் துயர் செப்பி,
“இப் பொருள் எழுதிய இதழ்-இது வாங்கி,
கைப் பொருள் தந்து, என் கடுந் துயர் களைக’ என
அஞ்சல்! உன்-தன் அரும் துயர் களைகேன்;
நெஞ்சு உறு துயரம் நீங்குக” என்று, ஆங்கு,
ஓத்து உடை அந்தணர் உரை-நூல் கிடக்கையின்,
தீத் திறம் புரிந்தோள் செய் துயர் நீங்க,
தானம் செய்து, அவள்-தன் துயர் நீக்கி
கானம் போன கணவனைக் கூட்டி,
ஒல்காச் செல்வத்து உறு பொருள் கொடுத்து,
நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ!

- பார்ப்பான் ஒருவன் (கீரந்தை) கீரிப்பிள்ளை ஒன்றை வளர்த்து வந்தான். வெளியில் சென்றபோது தன் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி அந்தக் கீரிப்பிள்ளையிடம் விட்டுச் சென்றான். குழந்தையிடம் வந்த பாம்பை அந்தக் கீரிப்பிள்ளை கடித்துக் குதறியது. தண்ணீர் கொண்டு வரச் சென்ற பார்ப்பினி இல்லம் திரும்பியதும் கீரிப்பிள்ளை தன் குழந்தையைக் கடித்துக் குதறிவிட்டு வாயில் இரத்தத்துடன் நிற்கிறது என்று எண்ணி அதன் தலையில் தண்ணீர்க் குடத்தைக் கீரிப்பிள்ளையின் தலையில் போட்டுக் கீரிப்பி அள்ளையைக் கொன்றுவிட்டாள்.

கீரிப்பிள்ளை இறந்ததை அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்த அவள் வருத்தத்துடன் வடதிசை நோக்கிச் செல்லும் மறையவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

கணவன் மறையவன் "உன் கையில் சமைத்த உணவினை இனி உண்ணமுடியாது" என்று சொல்லி, வடமொழியில் எழுதி அந்த ஓலையை, "கடமை அறிந்த மக்களிடம் கொடுப்பாயாக" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

ஓலையுடன் பார்ப்பினி பெருந்தகையோர் வாழும் தெருவில் பெருங்குடி வணிகர் வீடுதோறும் சென்று காட்டினாள்.

"நான் செய்த தகாத கருமத்தால் விளையும் பயனை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று கூறி வேண்டினாள்.

கோவலன் அவளை அழைத்தான். "உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் யாது? உன் கையில் இருப்பது என்ன?" என்று வினவினான். அவன் தன் துயரத்தை எடுத்துரைத்தாள். இந்தச் செய்தி எழுதிய இதழ் இது என்று சொல்லி மடலைக் கோவலன் கையில் கொடுத்தாள்.

"உன் நெஞ்சில் இருக்கும் துன்பத்தை நான் போக்குகிறேன் கவலையை விடு, அஞ்சவேண்டாம்" என்று கோவலன் கூறினான்.

மறை ஓதும் அந்தணன் மனைவி செய்த குற்றம் போக அவள் பெயரில் தானம் பல செய்தான்.

அத்துடன் அவள் கணவனையும் திரும்ப அழைத்து வந்து நிறைந்த செல்வத்தைக் கொடுத்து மனைவியுடன் கூடி வாழுமாறு செய்தான்.

இப்படிப்பட்ட செல்லாச் செல்வன் கோவலன்.

- பத்தினி ஒருத்தி படிற்று உரை எய்த,
மற்று அவள் கணவற்கு வறியோன் ஒருவன்
அறியாக் கரி பொய்த்து, அறைந்து உணும் பூதத்துக்
கறை கெழு பாசத்துக்கை அகப்படலும்,
பட்டோன் தவ்வை படு துயர் கண்டு
கட்டிய பாசத்துக் கடிது சென்று எய்தி,
“என் உயிர் கொண்டு, ஈங்கு இவன் உயிர் தா” என,
நல் நெடும் பூதம் நல்காதாகி,
“நரகன் உயிர்க்கு நல் உயிர் கொண்டு,
பரகதி இழக்கும் பண்பு ஈங்கு இல்லை;
ஒழிக, நின் கருத்து” என, உயிர் முன் புடைப்ப,
அழிதரும் உள்ளத்து-அவளொடும் போந்து, அவன்
சுற்றத்தோர்க்கும் தொடர்பு உறு கிளைகட்கும்
பற்றிய கிளைஞரின் பசிப்பிணி அறுத்து,
பல் ஆண்டு புரந்த இல்லோர் செம்மல்!
இம்மைச் செய்தன யான் அறி நல்வினை;
உம்மைப் பயன்கொல், ஒரு தனி உழந்து, இத்
திருத்தகு மா மணிக் கொழுந்துடன் போந்தது,
விருத்த கோபால! நீ?’ என வினவ

- பத்தினி ஒருத்தி மீது ஒருவன் இல்லாததும், தான் காணாதுமான பழியை அவளது கணவனிடம் கூறினான். அதனால் குற்றம் செய்தவரைக் கொன்று உண்ணும் பூதத்தின் கையில் அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டான்.

அவன் தாய் பெரிதும் வருந்தினாள். பூதத்திடம் விரைந்து சென்றாள். "என் உயிரை எடுத்துக்கொண்டு என் மகன் உயிரைத் தந்துவிடு" என்று வேண்டினாள். பூதம் தரவில்லை.

"பாவம் செய்பவன் நரகன். நரகன் உயிருக்காக நல்ல உயிரை எடுத்துக்கொண்டால் பரகதி எனக்குக் கிடைக்காது. எனவே உன் கருத்தை விட்டுவிடு" என்று சொல்லி, அவனை அடித்துத் தின்றுவிட்டது.

உள்ளம் நொந்த அந்தத் தாயுடன் கோவலன் சென்றான். அவளுடன் அவளது சுற்றத்தார்க்கும், தொடர்புடைய கிளைஞர்களுக்கும் பசியைப் போக்கிப் பல ஆண்டுகள் காப்பாற்றிவந்தான்.

இப்படி இல்லாதவர்களுக்கு உதவும் செம்மலாகக் கோவலன் விளங்கினான்.

இப்படி நான் அறிந்தவரை நீ செய்தவை எல்லாம் நற்செயல்களே. அப்படி இருக்கும்போது தனி ஒருவனாக, திருமகளின் கொழுந்து போன்ற உன் மனைவியுடன் இங்கு வந்தது, முற்பிறவியில் நீ செய்ததன் விளைவோ, வானளாவ வளர்ந்த திருமால் போன்றவனே, என்று சொல்லி வருந்தினான்.

- கோவலன் கூறும்: 'ஓர் குறுமகன்-தன்னால்,
காவல் வேந்தன் கடி நகர்-தன்னில்,
நாறு ஐங் கூந்தல் நடுங்கு துயர் எய்த,
கூறை கோள்பட்டுக் கோட்டு மா ஊரவும்;
அணித்தகு புரி குழல் ஆய்-இழை-தன்னொடும்
பிணிப்பு அறுத்தோர்-தம் பெற்றி எய்தவும்;
மா மலர் வாளி வறு நிலத்து எறிந்து,
காமக்கடவுள் கையற்று ஏங்க,
அணி திகழ் போதி அறவோன்-தன் முன்,
மணிமேகலையை மாதவி அளிப்பவும்;
நனவு போல, நள் இருள் யாமத்து,
கனவு கண்டேன்: கடிது ஈங்கு உறும்' என

கோவலன் தான் கண்ட கனவை மாடலனிடம் கூறுகிறான்.

அற்பக் குணமுடைய ஒரு குறுமகன் தீங்கு செய்தான்.

அதனால் என் கண்ணகி மணக்கும் தன் ஐம்பால் கூந்தலை விரித்துக்கொண்டு நாட்டைக் காக்கும் வேந்தனிடம் வழக்குரைத்தாள்.

நான் என் புத்தாடையை இழந்து கொம்புள்ள எருமைக் கடா மீது ஊர்ந்து சென்றேன்.

பின்னர் அவளோடு பிறவிப் பிணிப்பு அறுத்தவர் அடையும் பேற்றினைப் பெற்றேன்.

காமக் கடவுள் மன்மதன் தன் மலர் அம்புகளை எய்ய முடியாமல் நிலத்தில் போட்டுவிடும்படி மணிமேகலையை மாதவி அரச மரத்தடி அறவோன் புத்த துறவியிடம் ஒப்படைத்தாள்.

இப்படி ஒரு கனவினை நள்ளிரவு இருளில் கண்டேன்.

இது விரைந்து பலிதமாகும் - என்று கூறினான்.

- 'அறத்து உறை மாக்கட்கு அல்லது, இந்தப் புறச்சிறை இருக்கை பொருந்தாது; ஆகலின், அரைசர் பின்னோர் அகநகர் மருங்கின் நின் உரையின் கொள்வர்; இங்கு ஒழிக நின் இருப்பு; காதலி-தன்னொடு கதிர் செல்வதன்முன், மாட மதுரை மா நகர் புகுக' என, மாதவத்து ஆட்டியும் மா மறை முதல்வனும் கோவலன்-தனக்குக் கூறும்காலை

துறவறம் மேற்கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு அல்லாமல் பிறருக்குப் புறஞ்சேரி வாழ்க்கை பொருந்தாது. உன் வேண்டுகோளை அரசனை அடுத்து வாழ்வோர் ஏற்றுக்கொள்வர். இங்கு இருப்பதை விட்டுவிட்டுச் செல்க. பொழுது இறங்குவதற்கு முன்னர் மதுரை நகருக்குள் சென்றுவிடுக - என்று மாடலனும், கவுந்தியும் கூறும்போது ...

- அறம் புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பூங் கண் இயக்கிக்குப்
பால்மடை கொடுத்து, பண்பின் பெயர்வோள்
ஆயர் முதுமகள், மாதரி என்போள்,
காவுந்தி ஐயையைக் கண்டு, அடி தொழலும்

புறஞ்சேரியில் துறவறம் மேற்கொண்டுள்ள பலர் வாழ்ந்தனர்.
அங்கே, பூப் போன்ற கண் கொண்ட 'இயக்கி' என்னும் தெய்வம் இருந்தது.
அதற்குப் பாற்சோறு படைத்துவிட்டுத் திரும்பும் மாதரி என்பவள் வந்தாள்.
கவுந்தி ஐயையைக் கண்டு அவள் அடுகளைத் தொழுதாள்.

- ஆ காத்து ஒம்பி, ஆப் பயன் அளிக்கும்
கோவலர் வாழ்க்கைகை ஓர் கொடும்பாடு இல்லை;
தீது இலள்; முதுமகள்; செவ்வியள்; அளியள்;
மாதரி-தன்னுடன் மடந்தையை இருத்துதற்கு
ஏதம் இன்று' என எண்ணினளாகி,
'மாதரி! கேள்; இம் மடந்தை-தன் கணவன்
தாதையைக் கேட்கின், தன் குலவாணர்
அரும் பொருள் பெறுநரின் விருந்து எதிர்கொண்டு,
கருந் தடங் கண்ணியொடு கடிமனைப் படுத்துவர்;
உடைப் பெருஞ் செல்வர் மனைப்புகும் அளவும்,
இடைக்குல மடந்தைக்கு அடைக்கலம் தந்தேன்

மாதரியைப் பார்த்ததும் கவுந்தி தீர்மானித்தாள்.

பசுவினத்தைப் பாதுகாத்து அதன் பயனை மற்றவர்களுக்கு அளிக்கும் கோவலர் வாழ்க்கையில் கொடுமை எதுவும் இல்லை. இத்தகைய வாழ்க்கை வாழும் மாதரி கீங்கொன்றும்ஃ அறியாதவள். முதுமைப் பருவத்தினள். செம்மைப் பண்பு உள்ளவள். இரக்கம் கொள்ளத்தக்க வாழ்வு வாழ்பவள். இவளிடம் கண்ணகியை ஒப்படைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. - என்று எண்ணினாள்.

மாதரி. கேள். இந்த மடந்தையுன் தந்தை பெயரைக் கேட்டால், அவன் குலத்தவர் கிடைத்தற்கு அரிய பொருள் கிடைத்துவிட்டது போல எண்ணி, அவனையும் இவளையும் தன் பாதுகாப்பான மனைக்கு இட்டுச் செல்வர். அப்படி அவர்கள் அழைத்துச் செல்வதற்கு முன் இடையர் குலப் பெண்ணாகிய உன்னிடம் இவளை அடைக்கலமாகத் தருகிறேன் - என்று சொல்லி, மேலும் தோடர்கிறாள்.

- மங்கல மடந்தையை நல் நீர் ஆட்டி,
செங் கயல் நெடுங் கண் அஞ்சனம் தீட்டி,
தே மென் கூந்தல் சில் மலர் பெய்து,
தூ மடி உடஇ; தொல்லோர் சிறப்பின்
ஆயமும், காவலும், ஆய்-இழை-தனக்கு,
தாயும், நீயே ஆகித் தாங்கு: ஈங்கு,
என்னொடு போந்த இளங் கொடி நங்கை-தன்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலள்:
கடுங் கதிர் வெம்மையின் காதலன்-தனக்கு
நடுங்கு துயர் எய்தி, நாப் புலர் வாடி,
தன் துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி,
இன் துணை மகளிர்க்கு இன்றியமையாக்
கற்புக் கடம் பூண்ட இத் தெய்வம் அல்லது,
பொற்பு உடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலமால்:
வானம் பொய்யாது; வளம் பிழைப்பு அறியாது;
நீள் நில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது;
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடு; என்னும்
அத்தகு நல் உரை அறியாயோ நீ?

கவுந்தி அடிகள் கண்ணகியைப் பேணும் முறைமை பற்றி மாதரிக்கு விளக்குகிறார்.
அடைக்கலம் பெறும் மங்கல மடந்தையாகிய கண்ணகியைப் புனிந்த நீர் ஆட்டுவது போல நீராட்டுக. கண்ணுக்கு மை தீட்டுக.
கூந்தலில் தேன் மணக்கும் புது மலர்களைச் சூட்டுக. தூய ஆடை அணியச் செய்யுங்கள். இவளுக்குத் தோழிமாரும்,
காவல்காரியும், தாயும் நீயே ஆகித் தாங்குக.
என்னொடு இங்கு வந்திருக்கும் நங்கையின் வண்ணச் சீர் அடிகளை மண்மகள் அறிந்ததில்லை. (நடந்து புண்பட்ட
அடிகளையே மண்மகள் பார்த்திருக்கிறாள்)
வெயிலின் கொடுமையில் கணவனுக்காக நடந்து, நாக்குக் காயும்படி வாடிய காலத்திலும் தன் துன்பத்தை எண்ணாத
தகைமை சான்ற பூங்கொடி இவள்.
இனிய துணைவியாக வாழும் மகளிர்க்கு இருக்க வேண்டிய கற்பு ஒன்றையே தன் கடமை என்று பூண்டுள்ள இந்தத்
தெய்வத்தைத் தவிர வேறு பொன் தன்மை உள்ள தெய்வத்தை நான் கண்டதில்லை.
பத்தினிப் பெண்டிர் இருக்கும் நாட்டில் வானம் பொய்க்காமல் மழை பொழியும்.
நாட்டில் வளம் குறையாது.
நாட்டை ஆளும் வேந்தனின் ஆட்சி சிதையாது என்று மேலோர் கூறியுள்ள உரைகள் உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
என்று கூறி, கவுந்தி மேலும் தொடர்கிறார்.

- தவத்தோர் அடைக்கலம்-தான் சிறிது ஆயினும்,
மிகப் பேர் இன்பம் தரும்; அது கேளாய்;
காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம்-தன்னுள்
பூ விரி பிண்டிப் பொது நீங்கு திரு நிழல்,
உலக நோன்பிகள் ஒருங்குடன் இட்ட
இலகு ஒளிச் சிலாதலமேல் இருந்தருளி,
தருமம் சாற்றும் சாரணர்-தம் முன்;
திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்,
தாரன் மாலையன், தமனியப் பூணினன்,
பாரோர் காணாப் பலர் தொழு படிமையன்
கரு விரல் குரங்கின் கை ஒரு பாகத்துப்
பெரு விறல் வானவன் வந்து நின்றோனை;
சாவகர் எல்லாம் சாரணர்த் தொழுது, "ஈங்கு
யாது இவன் வரவு?" என, இறையோன் கூறும்:

கவுந்தி தொடர்ந்து சொல்கிறார்.

தவத்தோர் தரும் அடைக்கலப் பொருள் சிறிதாக இருந்தாலும் அது மிகப் பெரிய இன்பத்தைத் தரும். இதனைக் கேள்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அசோக மர நிழலில் உலக சமண நோன்பிகள் ஒன்று கூடும் சிலாதலம் என்னும் மன்றம் ஒன்று உண்டு. அங்குத் தரும நெறி சொல்லும் சாரணர் வந்து தோன்றினார். அவர் முன் வானவன் ஒருவன் வந்து நின்றான். அவன் வானவில் போன்று ஒளி திகழும் மேனியை உடையவனாக இருந்தான். மாலையும், தங்க அணிகலன்களும் அணிந்திருந்தான். உலகிலுள்ள அனைவரும் தொழும்படியான தோற்றம் உடையவனாக இருந்தான். ஆனால் உடலின் ஒரு பாகம் மட்டும் கருவிரல் குரங்காக இருந்தது. அவனைப் பார்த்ததும் சாவக நோன்பிகள் அனைவரும் சாரணரைத் தொழுது "இவன் யார், எதற்காக இங்கு வந்தான்" என வினவினர். அவர்களுக்குச் சாரண இறைவன் விளக்கினான்.

- “எட்டி சாயலன் இருந்தோன் தனது பட்டினி நோன்பிகள் பலர் புகு மனையில், ஓர் மாதவ முதல்வனை மனைப் பெரும் கிழத்தி ஏதம் நீங்க எதிர்கொள் அமயத்து ஊர்ச் சிறு குரங்கு ஒன்று ஒதுங்கி, உள்புக்கு, பாற்படு மாதவன் பாதம் பொருந்தி, உண்டு ஒழி மிச்சிலும் உகுத்த நீரும் தண்டா வேட்கையின் தான் சிறிது அருந்தி, எதிர் முகம் நோக்கிய இன்பச் செவ்வியை அதிராக் கொள்கை அறிவனும் நயந்து, ‘நின் மக்களின் ஒம்பு, மனைக்கிழத்தீ!’ என, மிக்கோன் கூறிய மெய்ம்மொழி ஒம்பி; காதல் குரங்கு கடைநாள் எய்தவும், தானம் செய்வுழி, அதற்கு ஒரு கூறு ‘தீது அறுக’ என்றே செய்தனள்: ஆதலின், மத்திம நல் நாட்டு வாரணம்-தன்னுள், உத்தர-கௌத்தற்கு ஒரு மகன் ஆகி; உருவினும் திருவினும், உணர்வினும், தோன்றி; பெரு விறல் தானம் பலவும் செய்து; ஆங்கு, எண்-நால் ஆண்டின் இறந்த பிற்பாடு; விண்ணோர் வடிவம் பெற்றனன்: ஆதலின், ‘பெற்ற செல்வப் பெரும் பயன் எல்லாம் தற்காத்து அளித்தோள் தானச் சிறப்பு’ என, பண்டைப் பிறப்பில் குரங்கின் சிறு கை கொண்டு, ஒரு பாகத்து; ‘கொள்கையின் புணர்ந்த சாயலன் மனைவி தானம்-தன்னால் ஆயினன் இவ் வடிவு; அறிமினோ, என, சாவகர்க்கு எல்லாம் சாற்றினன் காட்டத் தேவ குமரன் தோன்றினன்” என்றலும்

- வணிகத்தில் எட்டி என்னும் பட்டம் பெற்றவன் சாயலன்.
அவன் பட்டினி நோன்பிகள் (சமண முனிவர்கள்) பலருக்கு, பலரும் புகும் தன் வாயிலில் உணவு படைத்துவந்தான்.
அவனது மனைவி ஒரு மாதவ முனிவனை எதிர்கொண்டு இல்லம் அழைத்து வந்து அவரது துன்பம் நீங்கும்படிப் பேணி உணவு படைத்தாள்.
அப்போது ஊர்க் குரங்கு ஒன்று ஒதுங்கி வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்து விதி வயத்தால், மாதவன் உண்ட மிச்ச உணவையும், நீரையும் தணிக்க முடியாத பசி தாகத்தில் உண்டது.
மேலும் அவன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.
அதனைப் பார்த்த முனிவன் அறிவன் அந்தக் குரங்கினை உன் மக்களைப் போலப் பாதுகாப்பாயாக என்று சொல்லிச் சென்றார்.
அது முதல் அவளும் அந்தக் குரங்கைத் தன் மக்களைப் போலவே எண்ணிப் பாதுகாத்து வந்தாள்.
பின்னர் அகவை முதிர்ச்சியால் அந்தக் குரங்கு இறந்துவிட்டது.
அதன் பின்னர் அவள் செய்யும் தானத்தில் ஒரு பகுதியினை அந்தக் குரங்குக்கு என ஒதுக்கிப் பிறருக்கு வழங்கி வந்தாள்.
அதனால், அந்தக் குரங்கு மத்திமம் என்னும் நாட்டிலுள்ள வாரணாசி (காசி) என்னும் ஊரில் உத்தர கௌத்தர் என்பருக்கு மகனாகப் பிறந்தது.
உருவத்திலும், செல்வத்திலும், உணர்விலும் சிறந்தவனாக விளங்கி, தானங்கள் பல செய்து, 32 ஆம் அகவையில் அவன் இறந்து விண்ணோன் வடிவம் பெற்றான்.

இது பெற்ற செல்வத்தின் பயன் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு தானம் செய்தல் ஆகும்.

இவன் ஒரு கை குரங்குத் தேவனாக பிறந்திருப்பது சாயலன் மனைவி செய்த தானத்தால் நிகழ்ந்தது.

இதனை சாவக நோன்பிகளுக்கெல்லாம் காட்டவே இந்தத் தேவ குமரன் இங்குத் தோன்றினான்

- என்று அன்று சாரணர் சொன்னார் என்று
- கவுந்தி மாதரியிடம் சொன்னார்.

- சாரணர் கூறிய தகைசால் நல்மொழி
ஆர் அணங்கு ஆக, அறம் தலைப்பட்டோர்
அன்று அப் பதியுள் அரும் தவ மாக்களும்,
தன் தெறல் வாழ்க்கைச் சாவக மாக்களும்,
இட்ட தானத்து எட்டியும், மனைவியும்,
முட்டா இன்பத்து முடிவுலகு எய்தினர்;
கேட்டனை ஆயின், தோட்டு-ஆர் குழலியொடு
நீட்டித்திராது, நீ போக' என்றே
கவுந்தி கூற உவந்தனள் ஏத்தி

சாரணர் அன்று கூறிய தகைமை சான்ற நல்ல மொழிகளை எண்ணிப்பார்.
அறம் செய்வதையே தலைமையாகக் கொண்டவர்,
அரிய தவம் செய்தவர்கள்,
சாவக நோன்பிகள்,
தானம் செய்த எட்டி சாயலன்,
சாயலன் மனைவி,
ஆகியோர் அனைவரும் முட்டுப்பாடில்லாத இன்ப உலகினை, முடிவில் எய்தினர்.
இதனைக் கேட்ட நீ கண்ணகியோடு விரைந்து சென்று அடைக்கலமாகப்
பேணுவாயாக - என்று கவுந்தி மாதரியிடம் கூறினார்.

- வளர் இள வன முலை, வாங்கு அமைப் பணைத் தோள்,
முளை இள வெண் பல், முதுக்குறை நங்கையொடு;
சென்ற ஞாயிற்றுச் செல்சுடர் அமயத்து;
கன்று தேர் ஆவின் கனை குரல் இயம்ப,
மறித் தோள் நவியத்து உறிக் காவாளரொடு
செறி வளை ஆய்ச்சியர் சிலர் புறம் சூழ;
மிளையும், கிடங்கும், வளை வில் பொறியும்,
கரு விரல் ஊகமும், கல் உமிழ் கவணும்,
பரிவுறு வெந் நெயும், பாகு அடு குழிசியும்,
காய் பொன் உலையும், கல் இடு கூடையும்,
தூண்டிலும், தொடக்கும், ஆண்டலை அடுப்பும்,
கவையும், கழுவும், புதையும், புழையும்,
ஐயவித் துலாமும், கை பெயர் ஊசியும்,
சென்று எறி சிரலும், பன்றியும், பணையும்,
எழுவும், சீப்பும், முழு விறல் கணையமும்,
கோலும், குந்தமும், வேலும், பிறவும்,
ஞாயிலும், சிறந்து, நாள் கொடி நுடங்கும்
வாயில் கழிந்து; தன் மனை புக்களால்-
கோவலர் மடந்தை கொள்கையின் புணர்ந்து-என்.

- கவுந்தி கூறியதை மாதரி ஏற்றுக்கொண்டாள். வளரும் இளமையான முலையும், வளைந்த மூங்கில் போன்ற தோளும், பயறு முளைப்பது போன்ற இள வெண் பல்லும், முதுக்குறைமையும் (பருவ வரவு) கொண்ட நங்கை கண்ணகி. கண்ணகியுடன், ஞாயிறு மறைந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில், மாதரி தன் இல்லத்துக்குச் சென்றாள். கன்றை நினைத்துப் பசுக்கள் கனைத்துக்கொண்டிருந்தன. ஆய்ச்சியர் மாதரியைச் சூழ்ந்து சென்றனர். அவர்களில் சிலர் ஆட்டுக்குட்டியைத் தோளில் சுமந்து சென்றனர். சிலர் ஆட்டுக்குத் தழை பறிக்கும் நவியம் என்னும் வாங்கறுவாள் கொண்டு சென்றனர். சிலர் உறியைக் காவடி போல இரண்டு பக்கமும் தொங்க விட்டுக்கொண்டு சென்றனர். இவர்கள் புடைசூழ மாதரி சென்றாள். மதுரைப் புறமதிலைக் கடந்து அவர்கள் உள்ளே சென்றனர்.

காட்டரண்
கிடங்கு
தானே பாயும்படி வளைத்து வைத்திருக்கும் வில் பொறி
கருமையான விரல்களை உடைய குரங்குகள்
கல் வீசும் கவண்
மதிலில் ஏற முயன்றால் காய்ச்சிக் கொட்டும் வெண்ணெய், வெல்லப் பாகு
இரும்பு காயும் உலை
எறிய, கல் வைத்திருக்கும் கூடை
மதிலில் ஏறுவோரைத் தூக்கும் தூண்டில்
தொரட்டு
கொதிக்கும் எண்ணெய் இருக்கும் அடுப்பு
கழுத்தில் மாட்டித் தூக்கும் கவைக்கோல்
குத்தித் தூக்கும் கழு
புதை என்னும் பொய்க்குழி
மறந்திருந்து தாக்கும் புழை
ஏறமுடியாமல் வழக்கி விழும்படி கடுகெண்ணெய் பூசப்பட்ட துலாமரம்
பிடிக்க முடியாமல் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் ஊசிகள்
சென்று பாயும் சிரல் (மீன்கொத்தி அலகு போன்றது)
பன்றி என்னும் பன்றிக் கொம்புகள்
முரசம்
எழு (கழு மரம்)
சீப்பு
கணையம்
கோல்
குந்தம்
வேல்
முதலான பிறவும் கொண்ட மதிலில் ஞாயில் என்னும் பதுங்கு அறைகளும் இருந்தன.
நாள்தோறும் ஏற்றும் கொடி அதில் பறந்துகொண்டிருந்தது.

இத்தகைய வாயிலைக் கடந்து மாதரி கண்ணகியுடன் தன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.